

Ο καιρός της σιωπής

Δημοσίευση: 19 Οκτ 2017, 00:03 | Τελευταία ενημέρωση: 19 Οκτ 2017, 00:03

Κατά το τρίτο μου οδοιπορικό στο Άγιον Όρος, τον Οκτώβριο του 2015, περπάτησα μόνος. Τις δυο προηγούμενες φορές, συνοδευόμενος από ένα στέλεχος της ασφαλείας μου. Αλλά για την τελευταία μου επίσκεψη, όλοι συμφώνησαν ότι δεν ήταν απαραίτητη η συνοδεία. Ήμουν ελεύθερος να αγκαλιάσω την ερημιά και τη σιωπή.

Το να περπατάει κανείς μόνος του είναι πάντα μια έντονη εμπειρία - ακόμη εντονότερη, όταν πρόκειται για προσκυνηματικό οδοιπορικό. Εκείνη τη φορά είχα ανεβεί στον Άθωνα οδηγούμενος από βαθιά ανάγκη να προσευχηθώ για κάτι πολύ σημαντικό για μένα. Και ήθελα όχι μόνο να προσευχηθώ καθ' οδόν, αλλά και να ζητήσω τις πρεσβείες της Παναγίας της Πορταϊτίσσης. Ο όρθρος στην Ι.Μ. Αγίου Παύλου και η θεία λειτουργία στην Ι.Μ. Ιβήρων ήταν θαυμάσιες εμπειρίες. Αλλά αυτό που θυμάμαι πιο

έντονα είναι η απτή εμπειρία της σιωπής: της σιωπής την ώρα που πάλευα με τα στοιχεία της φύσης στα μονοπάτια δίπλα στη θάλασσα και μέσα απ' τα βουνά• της σιωπής την ώρα που στεκόμουν μπροστά στην θαυματουργή εικόνα στην Ιβήρων.

Για τον καθένα στην Ελλάδα, το πρώτο μισό του 2015 ήταν θορυβώδες, γεμάτο δράση, ξέφρενο. Ήταν χρόνος συζήτησης, ερμηνείας, διαφωνίας. Η σιωπή που βίωσα στον Άθωνα, ήταν το αντίδοτο, ήταν παρηγοριά, καθησυχασμός, φόντο για σκέψη, χώρος για προσευχή.

Στον κόσμο που ζούμε, η σιωπή δύσκολα κατακτάται και για πολλούς είναι ακατανόητη. Όταν επέστρεψα στην Αθήνα, έφερα μαζί μου κάτι από την αγιορείτικη σιωπή αυτή και προσπάθησα να την διατηρήσω και να την καλλιεργήσω. Δεδομένων των πιέσεων της θέσης μου ως πρέσβη, πιστεύω ότι την έχασα αρκετά γρήγορα. Όμως, την σκέφτομαι πολύ αυτές τις τελευταίες βδομάδες.

cc-by-sa/2.0 - Chapel and tower, Inner Farnes by N Chadwick - geograph.org.uk/712691496

Τον Ιούλιο φέτος, άφησα τη θέση μου στο υπουργείο, ώστε να αφοσιωθώ στις διδακτορικές μου σπουδές. Έστω κι αν έχω τα σκυλάκια μου μαζί μου στο σπίτι, περνάω πολύ χρόνο πλέον στη σιωπή. Στις βιβλιοθήκες, στο γραφείο μου, στα πάρκα που περπατάμε. Μετά από έντονο θόρυβο, η σιωπή μπορεί να είναι λίγο ανησυχητική. Μου πήρε μερικές βδομάδες για να εξοικειωθώ μαζί της, να την αγκαλιάσω, να μάθω να την αξιοποιώ και να την αγαπώ. Για βοήθεια, αποφάσισα να διαβάσω τις μαρτυρίες αυτών που όντως την κατέκτησαν: είτε με σκοπό τον διαλογισμό, είτε για να στοχαστούν το θείο. Συγκέντρωσα μια ενδιαφέρουσα βιβλιογραφία και τώρα, όταν δεν διαβάζω ή δεν γράφω για τον Ρίτσο, διαβάζω με μεγάλο ενθουσιασμό για τη σιωπή. Μου αρέσει όλο και πιο πολύ η ποίηση του Ρ.Σ. Τόμας (R.S. Thomas, 1913-2000), αγγλικανού ιερέα της Εκκλησίας της Ουαλίας. Γράφοντας για τον κήπο του, παρατήρησε ότι «η σιωπή κρατάει στο γαντοφορεμένο χέρι της το άγριο γεράκι του μυαλού». Λατρεύω αυτή την ιδέα: την τithάσωση του έξαλλου μυαλού από τη σιωπή.

Η περίοδος σιωπής μου με φέρνει πάλι κοντά στον Άγιο Κάθμπερτ (634-687), έναν από τους πιο σπουδαίους αγίους που κατάγονται από το βορρά της Αγγλίας, ο οποίος, μετά από μια δεκαετία ποιμαντορικών καθηκόντων, εγκατέλειψε τη θέση του ως ηγουμένου της Μονής του Λίντισφαν και πήγε να ασκητέψει ως ερημίτης στο απομονωμένο νησάκι του Ίννερ Φαρν. Εκεί έγινε πρότυπο για όλους. Τη σιωπή του - περιττό να πω - τη διέκοψε μετά από μερικά χρόνια ο Αρχιεπίσκοπος Θεόδωρος, ο μόνος βυζαντινός που διετέλεσε επικεφαλής της αγγλικής εκκλησίας. Τις διοικητικές δεξιότητες του Κάθμπερτ τις εκτιμούσε περισσότερο κι από τη σιωπή του. Θα δούμε αν οι αρχές στο Υπουργείο Εξωτερικών έχουν κάτι παρεμφερές στο μυαλό τους όταν, του χρόνου, ολοκληρώσω το διδακτορικό μου...

Τζων Κίτμπερ

18 Οκτωβρίου 2017

- [Το πρώτο οδοιπορικό: Περιπλανήσεις στο Άγιον Όρος](#)
- [Το τρίτο οδοιπορικό: «Ανηφορίζω» - Ταξιδεύοντας ξανά στον Άθωνα](#)